

RICHARD POWERS

**HER ŐEYİN
HİKÂYESİ**

İNGİLİZCE ASLINDAN ÇEVİREN: KIVANÇ GÜNEY

Aida'ya.

İÇİNDEKİLER

KÖKLER	11
Nicholas Hoel.....	15
Mimi Ma.....	36
Adam Appich.....	62
Ray Brinkman ve Dorothy Cazaly.....	81
Douglas Pavlicek.....	91
Neelay Mehta.....	112
Patricia Westerford.....	136
Olivia Vandergriff.....	174
GÖVDE	183
DALLAR	407
TOHUMLAR	545

İnsanla bitki arasında gizemli bir bağ olduğunu hissettirmeleri, çayırlarla ormanların verdiği en büyük haz. Önemsemeyen, yalnız biri değilim. Onlar beni selamlıyor, ben onları. Kalın dalların fırtınada savrulmuşu, benim için hem yepyeni hem de tanıdık. Beni şaşırtsa da, bilmediğim bir şey değil. Adil düşündüğümü ya da doğru olanı yaptığımı zannederken, aklımda daha iyi bir düşününce, içimde daha yüce bir duygunun belirmesi misali bir etki yaratıyor bende.

RALPH WALDO EMERSON

Dünya canlı olabilir: Eskilerin gördüğü şekilde –bir amacı ve öngörüsü olan duyarlı bir Tanrıça gibi– değil, bir ağaç gibi canlı. Sessizce var olan, rüzgârla savrulmak dışında hiç kıpırdamayan, buna rağmen gün ışığı ve toprakla sürekli muhabbet eden bir ağaç. Güneş ışığı, su ve besleyici mineraller sayesinde büyüyüp değişen. Fakat bunları öylesine sezdirmeden yapar ki çayırdaki yaşlı meşe ağacı bana aynı çocukluğumdaki gibi görünür.

JAMES LOVELOCK

Ağaç... seni izler. Sen ağaca bakarsın, o seni dinler. Parmakları yoktur, konuşamaz. Ama şu yaprak var ya... onun nabzı atar, büyür, geceleri hep büyür. Sen uyurken rüya görürsün. Ağaçla ot da görür.

BILL NEIDJIE

KÖKLER

İlk başta hiçbir şey yoktu. Sonra her şey oldu.

Derken, batıdaki bir şehrin parkında, akşam karanlığı çöktükten sonra, havadan mesajlar yağmaya başladı.

Bir kadın yere oturmuş, sırtını bir çama yaslamış. Sırtına bastırılan ağacın kabuğu sert, hayat kadar sert. İğneyapraklarından havaya hoş bir koku yayan ağacın kalbindeki bir güç uğulduyor. Kadının kulakları en düşük frekanslara uyumlanıyor. Ağaç sözcüğe dönüşmeyen sözcüklerle bir şeyler söylüyor.

Diyor ki: Güneş ve su, sonsuza kadar cevaplanmayı hak eden sorulardır.

Diyor ki: İyi bir cevap tekrar tekrar sıfırdan yaratılmalıdır.

Diyor ki: Her bir toprak tanesi diğerleriyle bir arada kalmanın yeni yeni yollarını bulmak zorundadır. Dallara ayrılmanın sedirden yapılmış bir kalemin asla bulamayacağı kadar çok yolu vardır. Bir şey yalnızca durarak her yere gidebilir.

Kadın da öyle yapıyor. Mesajlar birer tohum gibi etrafına yağıyor.

Bu gece sohbet koyu. Kızılağaçlardaki kıvrımlar uzun zaman önceki felaketlerden söz ediyor. Cüce kestanelerin soluk renkli başakçıkları polenlerini silkiniyor; yakında dikenli meyvelere dönüşecekler. Kavaklar rüzgârın gıybetini yayıyor. Cennet elmalarıyla cevizler rüşvetlerini, kuş üvezleri kan kırmızı salkımlarını sunuyor. Yaşlı meşeler havaya dair kehanetlerini dalgalandırıyor. Yüzlerce alıç türü

paylaşmak zorunda bırakıldıkları tek isme kabkahalarla gülüyor. Defneler ölümün bile uyku kaçırarak bir şey olmadığına ısrarcı.

Havanın kokusundaki bir şey kadına komut veriyor: Gözlerini yum ve söğüdü düşün. Ağladığını göreceksin ama öyle bir şey yok. Bir Afrika akasyası hayal et. Hayalindeki hiçbir şey yeterince net olmayacak. Hemen tepende ne var? Şu anda –tam şu anda– başının üzerinde süzülen şey nedir?

İyice uzaklardaki ağaçlar da ona katılıyor: Bizi hayal etme şekillerinizin hepsi –ayaklık misali kökler üzerinde duran büyümlü mangrovarlar, ters maçaya benzeyen bir muskat, Baja fil ağaçlarının boğumlu gövdeleri, dimdik füzelere benzeyen sal ağaçları– birer indirgeme. Türünüz bizi hiçbir zaman bütün olarak görmüyor. Resmin yarısını hatta daha da fazlasını göremiyorsunuz. Yerin altında da üstündeki kadarı vardır hep.

İnsanların sorunu bu, kök sorunu. Hayat yanlarından akıp gider, görmezler. Şimdi, bir an sonra. Toprağı yaratır. Suyu döndürür. Besinleri takas eder. Hava durumunu ayarlar. Atmosferi yaratır. İnsanların sayamayacağı kadar fazla türü besler, şifalandırır ve barındırır.

Canlı ağaçlar koro hâlinde kadına şarkı söylüyor: Zihnini birazcık daha yeşil bir şey olsa, seni anlama boğardık.

Yaslandığı çam diyor ki: Dinle. Duyman gereken bir şey var.

NICHOLAS HOEL

Şimdi kestane zamanı.

İnsanlar dev ağaçlara taş fırlatıyor. Yemişler ilahi bir dolu hâlinde çevrelerine yağıyor. Bu pazar günü, Georgia'dan Maine'e kadar sayısız yerde aynı şey yaşanıyor. Concord'da, Thoreau da aynı şeyi yapıyor. Hisleri onun hislerinden daha donuk ama yine de kan bağı olan duyarlı bir varlığa taş fırlatır gibi hissediyor kendini. *Yaşlı ağaçlar muhtemelen bizim atalarımız, atalarımızın da ataları. Doğanın sırlarını öğreneceksen, başkalarından daha insancıl davranmalısın...*

Brooklyn, Prospect Hill'de, ülkeye yeni gelen Jørgen Hoel attığı taşların yağdırdığı sağanağa kahkahalarla gülüyor. Taşların her isabet edişinde, kürek dolusu yemiş düşüyor. Adamlar hırsız gibi oraya buraya saldırıp kasketlerini, heybelerini, pantolon paçalarını topurlarından kurtulan yemişlerle dolduruyor. İşte, Amerika'nın efsanevi bedava şöleni – Tanrı'nın sofrasındaki artıkları bile alan bir ülkenin başına konan bir talih kuşu daha.

Norveçli ve Brooklyn Askerî Tersanesi'nden arkadaşları bu lütfü ormandaki bir açıklıkta yakılan şenlik ateşlerinde pişirerek yiyor. Kavrulmuş yemişlerin tarifsiz bir rahatlatıcılığı var: tatlı ve iştah açıcı, patates kadar yoğun ve ballı, hem dünyevi hem de gizemli bir tat. Dış kabuklarının dikenleri batıyor ama *Hayır* derken gerçek bir direnç göstermekten çok, naz yapar

gibiler. Yemişler dikenli korumalarından kurtulmayı *istiyor*. Türleri uzaklara yayılabilsin diye, hepsi de yenilmeye gönüllü.

Hoel o gece, kestaneden sarhoş vaziyette, oturduğu ucuz apartmandan iki blok ötede, Finn Town'ın bitimindeki çam iskeletli sıra evlerde yaşayan İrlandalı bir kıza, Vi Powys'e evlenme teklif ediyor. Beş bin kilometreden yakında, izdivaçlarına karşı çıkmaya hakkı olan hiç kimse yok. Noel öncesi evleniyorlar. Şubatın önce Amerikalı oluyorlar. Kestaneler ilkbaharda yine çiçek açıyor ve uzun, sarsak amentleri rüzgârla birlikte gri-mavi Hudson'un üzerinde köpük gibi dalgalanıyor.

Vatandaşlık, el değmemiş topraklara duyulan açlığı beraberrinde getiriyor. Çift taşınabilecek eşyalarını toplayıp karayoluyla doğudaki veymut çamıyla kaplı toprakları, Ohio'nun kara kayın ormanlarını, Ortabatının aralıklı meşe ormanlarını aşarak yeni Iowa eyaletinde, Fort Des Moines yakınındaki, yetkililerin daha dün parsellenmiş toprakları işlemek isteyen herkese dağıttığı yerleşim bölgesine ulaşıyor. En yakın komşu üç kilometre ötede. İlk yıl yirmi dört dönümlük araziye sürüp ekim yapıyorlar. Mısırlar, patates, fasulye. Amansız bir iş ama onlara ait. Herhangi bir ülkenin deniz kuvvetleri için gemi yapmaktan daha iyi.

Derken uçsuz bucaksız çayırlara kış geliyor. Soğuk, yaşama isteklerini sınıyor. Geceleri o delik deşik kulübede kanları donuyor. Sabahları yüzlerine su çırpma için bile lavabodaki buz kırma zorunda kalıyorlar. Ama genç, özgür ve azimliler; var oluşlarını sürdürmek için birbirlerinden başkasına ihtiyaçları yok. Kış onları öldürmüyor. Henüz değil. Kalplerindeki en kararlılık umutsuzluk sıkışarak elmasa dönüşüyor.

Tekrar ekim zamanı geldiğinde, Vi gebe kalıyor. Hoel kulağını onun karnına yashıyor. Vi kocasının yüzündeki tokat yemişçesine ne şaşkın ifadeye bakarak gülüyor. "Ne dedi?"

Hoel o kaba, gürül gürül İngilizcesiyle cevap veriyor. "Beni besle."

Hoel o mayıs ayında, karısına evlenme teklif ettiği gün giydiği iş önlüğünün cebinde altı tane kestane buluyor. Kestaneleri Batı Iowa'nın toprağına bastırarak kulübeyi kuşatan ağaçsız çayıra ekıyor.

Çiftlik kestanenin doğal ortamından yüzlerce, Prospect Hill'deki kestane şölenlerinden binlerce kilometre uzakta. Hoel doğudaki o yeşil ormanları hatırlamakta her ay biraz daha zorlanıyor.

Ama burası Amerika, insanlarla ağaçların kendilerini nerede bulacaklarını bilemedikleri bir yer. Hoel kestaneleri ekip sularken şöyle düşünüyor: *Çocuklarım bir gün bu ağaçları sallayıp bedavadan kestane yiyecek.*

İlk çocukları daha bebekken, henüz adı olmayan bir şey yüzünden ölüyor. Henüz mikrop diye bir şey yok. Çocukları alan sadece, muğlak zaman çizelgelerine uyarak makam sahiplerinin ruhlarını bile kapıp öteki dünyaya götüren Tanrı.

Altı kestanenin biri filizlenmiyor. Ama Jørgen Hoel hayatta kalan fidelere bakmaya devam ediyor. Yaşam, Yaratana'la yaratılan arasındaki bir savaş. Hoel bu savaşta ustalaşıyor. Her gün vermek zorunda olduğu diğer savaflara kıyasla, ağaçlarını hayatta tutmak çocuk oyuncuğu. İlk mevsimin bitiminde, tarlaları dopdolu ve en iyi büyüyen fidelerin boyu altmış santimi aşmış durumda.

Sonraki dört yıl içinde, Hoel'lerin üç çocuğu ve ufak bir kestaneliği oluyor. Ağaçlardan incecik dallar çıkıyor, kahverengi gövdelerinde çizgi çizgi kovucuklar beliriyor. Yemyeşil, taraklı, testere kenarlı yapraklar tomurcuklandıkları ince dalları gölgede bırakıyor. Çiftlik evleri bu yeni sürgünlerin ve alçak arazilerdeki tek tük beyaz meşenin dışında, otlar denizinin içindeki bir ada gibi.

Bu cılız sürgünler bile çok işe yarıyor:

Kalp rahatsızlıkları için genç ağaçlardan yapılmış çay,
ağrı için küçük filizlerin yaprakları,
doğum sonrası kanamayı kesmek için içinde kabuk kaynatılıp
soğutulmuş su,
bebeğin göbek bağına düşürmek için ısıtılmış ağaç uru,
öksürük için esmer şekerle kaynatılmış yapraklar,
yanıklar için lapa, gıcırdayan yataklara doldurmak için yapraklar,
acı çok fazla geldiğinde, umutsuzluk için bir iksir...

Bazı yıllar verimli, bazıları verimsiz geçiyor. Ortalama vasat olsa da, Jørgen yükselen bir eğrinin olduğunu hissediyor. Toprağı sürdüğü her yıl, araziye daha da genişletiyor. Hoel'lerin gelecekteki işgücü havuzu da genişlemeye devam ediyor. O işi Vi hallediyor.

Ağaçlar büyülü şeylermiş gibi kalınlaşıyor. Kestane çabuk büyüyen bir ağaç: *Dışbudaktan beyzbol sopası yapılıncaya kadar kestaneden şifonyer yapılır*. Siz ona bakmak için eğilinceye kadar kestane fidanı gözünüzü çıkarır. Gövdeleri kıvrılarak yükseldikçe, kabuklarındaki çatlaklar berber önlerindeki çubuklar gibi döner durur. Rüzgâr estiğinde dalları koyu ve hafif açık yeşil arasında gidip gelir. Top top yapraklar savrulurken sürekli daha çok güneş arar. Nemli ağustoslarda, Hoel'in karısının bir zamanlar bal rengi olan saçlarını açarak savurduğu gibi dalgalanırlar. Bu genç ülkeye bir kez daha savaş geldiğinde, beş ağaç onları eken kişiden daha çok yaşamış olacak.

18 62 yılının acımasız kışı bir bebeği daha almayı deniyor. Onun yerine ağaçlardan biriyle yetiniyor. En büyük çocuk John sonraki yaz bir ağacı daha yok ediyor. Çocuk oyun parası olarak kullanmak üzere yapraklarının yarısını koparmanın ağacı öldürebileceğini akıl edemiyor.

Hoel oğlunun saçını çekiyor. “Nasılmış? Ha?” Oğlana bir şamar atıyor. Vi oğlu dayak yemesin diye aralarına girmek zorunda kalıyor.

63 yılında askere almalar başlıyor. Önce genç ve bekâr erkekler gidiyor. Otuz üç yaşında, evli, küçük çocukları ve birkaç yüz dönümlük arazisi olan Jørgen Hoel'in askerliği tecil ediliyor. Hoel Amerika'nın korunmasına yardım etmiyor. Kurtarılacak daha küçük bir ülkesi var.

Brooklyn'de, şair bir hastabakıcı can çekişen Birlikte şöyle yazıyor: *Bir çimen yaprağı hiç de aşağı değildir usta işi yıldızlardan*.^{*} Jørgen bu sözü hiç okumuyor. Sözcükler ona tuzak gibi geliyor. Kendi mısırları, fasulyeleri, balkabakları – büyüyen her şey başlı başına Tanrı'nın sözsüz zihnini gözler önüne seriyor.

* Walt Whitman, “Song of Myself” –çn

Bir ilkbahar daha geçtiğinde, kalan üç ağaçta krem rengi çiçekler patlıyor. Eski ayakkabı ya da kokmuş iç çamaşırı gibi keskin, bozulmuş etinkine benzer, ekşi bir kokuları var. Ardından bir avuç tatlı yemiş veriyorlar. Bu küçük hasat bile adama ve yorgun karısına bir gece Brooklyn'in doğusundaki ormanda bir araya gelmelerini sağlayan kestane düşürme şölenini hatırlatıyor.

"Kileler dolusu olacak," diyor Jørgen. Hayalinde çoktan ekmekler, kahveler, çorbalar, kekler, soslar yapmaya başlamış bile – oralıların ağaçtan elde edileceğini bildiği bütün lezzetler. "Fazlasını da şehirde satarız."

"Komşulara Noel hediyesi olur," diye kararını bildiriyor Vi. Fakat o seneki acımasız kuraklıkta Hoel'leri hayatta tutmak komşulara düşüyor. Gelecek için bile tek damla suyun feda edilemediği bir mevsimde kestanelerden biri daha ölüyor.

Yıllar geçiyor. Ağaçların kahverengi gövdeleri griye dönmeye başlıyor. Kurak bir sonbaharda, çayırlarda dişine göre uzun bir hedef bulamayan bir yıldırım kalan iki kesteneden birine çarpıyor. Beşikten tabuta kadar birçok şey olabilecek ağaç alevler içinde yanıyor. Üç bacaklı tabureye yetecek kadarı bile kalmıyor.

Tek başına kalan kestane çiçeklenmeye devam ediyor. Fakat artık çiçeklerine yanıt verecek çiçekler yok. Kilometrelerce alanda tek bir eşi yok ve kestaneler hem erkek hem dişi oldukları hâlde kendi kendilerini dölleyemiyorlar. Buna rağmen kestanenin kabuğu altındaki o ince, canlı silindirde gizli bir sır var. Hücreleri tarih kadar eski bir kurala itaat ediyor: *Öylece kal. Bekle.* Tek başına hayatta kalan ağaç Şimdi'nin katı kanunlarına bile meydan okunabileceğini içten içe biliyor. Yapılacak işler var. Yıldız işleri ama yine de dünyevi. Ya da o hastabakıcının ölüp giden Birlik'e yazdığı gibi: *Milyonlarca evrenin karşısında sakın ve soğukkanlı dur.* Ağaç kadar sakın ve soğukkanlı.

Çiftlik Tanrı'nın iradesinin kaosunu da atlatıyor. Appomattox muharebesinden iki yıl sonra, Jørgen toprağı sürmenin, ekmenin, tapanlamanın, çapalamanın, zararlı otları temizlemenin ve hasat almanın yanında yeni evi de bitiriyor. Mahsul toplanıp ta-

şınıyor. Hoel'lerin oğulları da öküz gibi çalışan babalarına ayak uyduruyor. Kızlar evlenip yakınlardaki çiftliklere dağılıyor. Köyler türüyor. Çiftliğin yanından geçen toprak yol, gerçek bir yola dönüşüyor.

En küçük oğul Polk Vilayeti Vergi Dairesi'nde işe giriyor. Ortanca oğul Ames'te bankacılık yapmaya başlıyor. En büyük oğul John çiftlikte kalıyor ve annesiyle babası güçten düşükçe işleri o devralıyor. John Hoel hızı ve gelişmeyi makinelerle sağlıyor. Toprağı hem süren hem döven, ekini hem biçen hem de bağlayan buharlı bir traktör alıyor. Çalışırken cehennemden kaçmış gibi gürleyen bir şey.

Bütün bunlar olurken, kalan tek kestanede yalnızca birkaç yeni kovucuk, bir-iki santimlik yaş halkası oluşuyor. Ağaç hacimleniyor. Gövdesi kıvrılarak Traianus Sütunu gibi hızla yükseliyor. Tırtıklı yaprakları güneş ışığını dokuya dönüştürmeye devam ediyor. Ağaç beklemekle kalmıyor; yemyeşil bir sağlık ve yaşam gücü topu hâlinde serpiliyor.

20 Yeni yüzyılın ikinci haziranında, Jørgen Hoel kendi yaptığı evin üst katındaki meşe lambripli odada, artık hiç çıkamadığı yatak odasında yatmış çatı penceresinden gökyüzünde süzülerek parıldayan bir sürü yaprağa bakıyor. Oğlunun buharlı traktörü çiftliğin kuzeyinde gürleyip dursa da, Jørgen Hoel seslerin havadan geldiğini zannediyor. Dalların gölgesi üzerine düşüyor. O yeşil ve tırtıklı yapraklardaki bir şey, bir zamanlar kurduğu bir hayal, gelişip büyümeye dair bir imge, başına bir kez daha bir şölenin yağmasını sağlıyor.

Merak ediyor: Böyle geniş ve dümdüz bir ağacın kabuğunu kıvrıp döndüren şey nedir ki? Dünyanın dönmesi olabilir mi? Dünya insanların dikkatini çekmeye mi çalışıyor acaba? Yedi yüz yıl önce, Sicilya'daki altmış metre genişliğinde bir kestane ağacı İspanya kraliçelerinden birini ve onun yüz atlı şöalyesini muazzam bir fırtınadan korumuş. O ağaç, hikâyeyi hiç duymamış bir adamın ölümünden sonra da en az yüz yıl daha yaşamaya devam edecek.

“Hatırlıyor musun?” diye soruyor Jørgen elini tutan kadına.

“Prospect Hill’i? O gece nasıl da yemiştik!” Başıyla yapraklı dalları, ötelindeki araziye işaret ediyor. “Ben sana bunu verdim. Sen de bana – bütün her şeyi! Bu ülkeyi. Hayatımı. Özgürlüğümü.”

Ama elini tutan kadının karısı değil. Vi beş yıl önce akciğer enfeksiyonundan ölmüş.

“Uyu artık,” diyor torunu, dedesinin elini bitkin göğsüne bırakarak. “Biz hepimiz aşağıdayız.”

John Hoel babasını kendi ektiği kestanenin altına gömüyor. Orada birkaç mezarın etrafını çeviren dövme demirden bir metrelik bir çit var artık. Tepelerinde yükselen ağaç, gölgesini yaşayanlara da ölümlere de eşit cömertlikte sunuyor. Ağacın gövdesi John’un sarılamayacağı kadar genişlemiş durumda. Dalların oluşturduğu en alttaki etek ulaşılamayacak kadar yüksekte.

Hoel Kestanesi çiftçilerin *korucu ağaç* dediği şeye, bir simgeye dönüşüyor. Aileler pazar gezintilerinde onu görmeye gidiyor. Oralılar ziyaretçilere yol tarif etmek için ekinlerle dolu bir denizdeki tek fener olarak onu kullanıyor. Çiftlik iyice gelişiyor. Artık tohum aşaması yatırımcılığından gelen para da ekimi ve üretimi destekliyor. Babası ölen ve kardeşleri kendi yollarına giden John Hoel son model cihazların peşinden koşmakta özgür. Makine ambarı biçerdöverlerle, tınaz makineleriyle, orak makineleriyle dolup taşıyor. John iki silindirli ve benzinli ilk traktörleri görmek için Charles City’ye kadar gidiyor. Telefon hatları çekildiğinde, bir servete mal olmasına ve aileden hiç kimsenin ne işe yarayacağını anlamamasına rağmen telefon bağlatıyor.

Göçmenin oğlu bunun için etkili bir tedavinin bulunmadığı dönemde, hızlı gelişmelerin yaşandığı yılların hastalığına yakalanıyor. Kendine bir Kodak No. 2 Brownie alıyor. *Düğmeye basın, gerisini biz hallederiz.* Filmleri tab ettirip bastırmak için Des Moines’a yollamak zorunda olmasının maliyeti çok geçmeden iki dolarlık makinenin fiyatını kat kat aşılıyor. Karısının buruk tebensümlü, yeni mekanik çamaşır sıkma aletinin üzerine eğilmiş hâlde, siyah beyaz ve kahverengi bir fotoğrafını çekiyor. Çocuklarının biçerdöveri sürerken ve harman makinesinin önünde beli

çökmüş yük beygirlerine binerken fotoğraflarını çekiyor. Ailenin en iyi Paskalya giysileri içinde, başlarına şapkalar, boyunlarına sımsıkı papyonlar bağlanmış hâlde fotoğraflarını çekiyor. Küçük Iowa posta pulundan başka fotoğrafı çekilecek bir şey kalmayınca, John objektifi onunla tam aynı yaşta olan Hoel Kestanesi'ne çeviriyor.

Birkaç yıl önce en küçük kızına yaşgünü hediyesi olarak bir zoopraksiskop almış ama kız sıkıldıktan sonra alet yine ona kalmış. Cam disk döndüğünde kanat çırpın kazlar ve koşturan atlar, bu kez zihninde bir ampul yakıyor. Aleti kendi icat etmiş gibi, müthiş bir fikir geliyor aklına. Kaç yıllık ömrü kalmış olursa olsun, o yıllar boyunca ağacı fotoğraflamaya ve canının istediği hızda izlediği takdirde nasıl görüneceğini anlamaya karar veriyor.

John makine ambarında bir üçayak yapıyor. Sonra kırık bir değirmen taşını evin yakınındaki bir yükseltiye yerleştiriyor. John Hoel, No. 2 Brownie'yle 1903 ilkbaharının ilk gününde yapraklanmaya başlamış korucu kestanenin tam boy bir portresini çekiyor. Tam bir ay sonra aynı saatte, aynı yerden bir fotoğrafını daha çekiyor. Her ayın yirmi birinde o yükseltiye çıkmaya başlıyor. Bu ritüele bağlı kalıp yağmurlu ve karlı havalarda, kavurucu sıcaklarda bile kendi kişisel Serpilen Bitki Tanrı Kilisesi'nin bu ayını gerçekleştiriyor. Karısı da onunla acımasızca dalga geçiyor, çocukları da. "Ağacın ilginç bir şeyler yapmasını bekliyor."

İlk yılki on iki siyah beyaz fotoğrafı bir araya getirip başparmağının ucuyla çevirdiğinde, projesiyle ilgilenmeye pek tenezzül etmiyorlar. Ağacın bir anda yaprakları çıkıyor. Bir sonraki an, bütün benliğini yoğunlaşan güneş ışığına açıyor. Bunun dışında dallar yalnızca hayatta kalmaya devam ediyor. Fakat çiftçiler amansız sezonların sınavından geçen sabırlı adamlardır ve nesilden nesile aktarılan hayallerin etkisinde kalmasalar, her bahar toprağı sürmeye çok azı devam ederdi. John Hoel 21 Mart 1904'te, zamanın göz önünde sonsuza kadar gizlediği şeyi belgeleyecek yüz, iki yüz yılı daha varmış gibi, yine o yükseltiye çıkıyor.